

Tăceri albe

Ursu Marian Florentin

TĂCERI ALBE

Unde te mai duci în prag de iarnă?
Ne separă crivățul pe-alei
Iar copacii lumii te condamnă
Să rămâi în mugurii de tei !

Te destrami pe geam ca o himeră,
Mâna mea te caută în ger
Să te prindă ca pe-o prizonieră
În destinul nostru pasager

Aș fi vrut să fim iar printre primii
Dintre cei ce brazi împodobesc
Sau să facem semn viitorimii
Din livezi cu meri ce mai rodesc

Eu te-aș mai chema la funeralii
Când se frânge ultimul copac
Să lovim fatal toți țăpınarii
La-nceputul ultimului veac

Unde pleci când lupii ne-nconjoară?
Te mai strig odată prin oglinzi
Când securea lumii mai doboară
Plopii zbuciumați și suferinzi

Cel mai mult te vreau în prag de seară,
Te mai pot cât vetrele mai ard,
Te doresc în iarna nucleară
Sau rămâi în cetina de brad !

Când tăcerea albă se coboară,
Cât pe plită mere se mai coc,
Stelele de gheață înfioară
Sânii tăi cu iz de busuioc